

Retten bekræfter, at Den Internationale Skøjteunions (ISU) regler om strenge sanktioner over for atleter, der deltager i konkurrencer i hurtigskøjteløb, som ikke var godkendt af ISU, er i strid med EU-konkurrencereglerne

Kommissionen havde derimod med urette anfægtet ISU's voldgiftsregler

International Skating Union (Den Internationale Skøjteunion) (ISU) er det eneste internationale sportsforbund, som Den Internationale Olympiske Komité (IOC) har anerkendt til at sikre ledelsen og forvaltningen af kunstsøjteløb og hurtigskøjteløb. ISU udøver ligeledes kommercielle aktiviteter, som består i at organisere forskellige konkurrencer i hurtigskøjteløb som led i de største internationale konkurrencer, såsom europa- og verdensmesterskaber samt de olympiske vinterlege.

I 2014 planlagde det koreanske selskab Icederby International Co. Ltd at arrangere en konkurrence i hurtigskøjteløb i Dubai (De Forenede Arabiske Emirater), som indebar en ny form for konkurrencer. Eftersom ISU ikke havde godkendt denne begivenhed, var det vanskeligt for det arrangerende selskab at sikre de professionelle hurtigskøjteløberes deltagelse, hvorfor det opgav projektet. De skøjteløbere, der er medlemmer af de nationale forbund, som er medlemmer af ISU, er i henhold til sidstnævntes vedtægter nemlig underlagt en ordning om forudgående godkendelse, som indebærer »opstillingsregler«. I medfør af disse regler i den udgave, der fandt anvendelse i denne periode, medførte en skøjteløbers deltagelse i en ikke-godkendt konkurrence en sanktion med livslang udelukkelse fra alle konkurrencer arrangeret af ISU.

Efter en klage indgivet af to professionelle nederlandske skøjteløbere fastslog Europa-Kommissionen ved afgørelse af 8. december 2017¹ (herefter »den anfægtede afgørelse«), at ISU's opstillingsregler var i strid med EU-konkurrencereglerne (artikel 101 TEUF), for så vidt som de tilsigtede at begrænse de professionelle hurtigskøjteløberes mulighed for frit at deltage i internationale konkurrencer organiseret af tredjeparter, og følgelig hindrede disse tredjeparter i atleternes tjenesteydelser, som var nødvendige for at arrangere disse konkurrencer. Kommissionen pålagde følgelig ISU at bringe den konstaterede overtrædelse til ophør, idet denne union ellers ville blive pålagt tvangsbøder, uden at den i øvrigt blev pålagt en bøde.

ISU anfægtede den anfægtede afgørelse for Den Europæiske Unions Ret. Retten, der for første gang skulle tage stilling til en kommissionsafgørelse, som fastslog, at et regelsæt, som et sportsforbund havde vedtaget, var uforeneligt med EU-konkurrenceretten, bekræftede, at der var grundlag for den kvalificering af et konkurrencebegrænsende formål, som Kommissionen foretog i forhold til det omhandlede regelsæt, men annullerede delvist den anfægtede afgørelse hvad angår den del, der vedrører de korrigerende foranstaltninger, som ISU var blevet pålagt.

¹ Kommissionens afgørelse C(2017) 8230 final af 8.12.2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF og artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (sag AT/40208 – Den Internationale Skøjteunions (ISU) opstillingsregler).

Retten bemærkninger

Retten fastslog for det første, at Kommissionen med føje havde konkluderet, at opstillingsreglerne havde konkurrencebegrænsende formål som omhandlet i artikel 101 TEUF.

I denne forbindelse fastslog Retten indledningsvis, at den situation, hvori ISU befinder sig, kan give anledning til interessekonflikter. På den ene side har ISU nemlig en regelfastsættende opgave, hvorefter denne union har beføjelser til at udarbejde regler for de discipliner, der henhører under dens område, og således kan godkende konkurrencer, som organiseres af tredjeparter, mens den på den anden side som led i sine kommercielle aktiviteter selv organiserer de største hurtigskøjteløbskonkurrencer, som de professionelle skøjteløbere skal deltage i for at tjene til livets ophold. I denne henseende fastslog Retten, at de forpligtelser, som påhviler et sportsforbund under dets udøvelse af sine regelfastsættende opgaver, i medfør af artikel 101 TEUF er de forpligtelser, som er fastsat i fast retspraksis vedrørende anvendelsen af artikel 102 TEUF og 106 TEUF², således at ISU på denne baggrund ved behandlingen af ansøgninger om godkendelse skal sikre, at tredjeparter, der arrangerer konkurrencer i hurtigskøjteløb, ikke uberettiget hindres i adgang til det relevante marked på en måde, så konkurrencen på dette marked herved fordrejes.

Efter disse præciseringer undersøgte Retten Kommissionens vurdering af opstillingsreglernes indhold. Retten fastslog indledningsvis, at reglerne ikke udtrykte de legitime formål, som de forfulgte, og først fra 2015 havde indeholdt kriterier for godkendelse, som desuden ikke var udtømmende. På denne baggrund kunne de kriterier, der var blevet anvendt efter dette tidspunkt, ikke alle anses for at være klart definerede, gennemsigtige, ikke-diskriminerende og kontrollerbare godkendelseskriterier, der som sådan kunne sikre arrangørerne af konkurrencer en effektiv adgang til det relevante marked. Følgelig fastslog Retten, at ISU, også efter vedtagelsen af godkendelseskriterierne i 2015, havde bevaret et vidt skøn til at give afslag på godkendelse af konkurrencer foreslået af tredjeparter.

Hvad angår sanktionsordningen fremhævede Retten endvidere, at strengheden af de fastsatte sanktioner er et særligt relevant forhold, når det undersøges, om der foreligger eventuelle hindringer for en effektiv konkurrence på det relevante marked. En sådan strenghed kan nemlig afskrække atleter fra at deltage i konkurrencer, som ISU ikke har godkendt, herunder når ingen legitim grund begrundet et sådant afslag på godkendelse. I den foreliggende sag lagde Retten til grund, at de sanktioner, der var fastsat i opstillingsreglerne, selv efter en lempelse af ordningen i 2016 var uforholdsmæssige. Efter dette tidspunkt er kategorierne af overtrædelser nemlig fortsat ikke klart definerede, men varigheden af de pålagte sanktioner – navnlig i tilfælde af deltagelse i tredjeparters ikke-godkendte konkurrencer – er fortsat streng, henset til den gennemsnitlige varighed af en skøjteløbers karriere.

Endelig undersøgte Retten Kommissionens vurdering af det formål, der forfølges med opstillingsreglerne. I denne forbindelse bemærkede Retten, at beskyttelsen af sportens integritet er et legitimt formål, som er anerkendt i artikel 165 TEUF. Retten anerkendte følgelig, at ISU lovligt kunne fastlægge regler såvel for at forebygge de risici for manipulation af konkurrencer, der kan følge af sportsvæddemål, som for at sikre sportskonkurrencernes opfyldelse af de fælles standarder. I den foreliggende sag forholdt det sig ikke desto mindre således, at de regler, som ISU havde vedtaget, gik ud over, hvad der var nødvendigt for at nå sådanne formål, og dermed ikke stod i forhold til disse formål. Kommissionen havde derfor med føje fastslået, at de begrænsninger, der fulgte af ordningen med forudgående godkendelse, ikke var begrundet af de pågældende formål.

Henset til samtlige disse betragtninger havde Kommissionen således med føje konkluderet, at opstillingsreglerne, navnlig henset til deres indhold, var tilstrækkeligt skadelige til, at de kunne anses for at have et konkurrencebegrænsende formål.

---

² Domstolens af 1.7.2008, MOTOE, [C-49/07](#) (præmis 51 og 52), og af 28.2.2013, Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, [C-1/12](#) (præmis 88 og 92); jf. ligeledes pressemeddelelse nr. [21/13](#).

For det andet traf Retten afgørelse om lovligheden af de korrigerende foranstaltninger, som var blevet pålagt ved den anfægtede afgørelse med henblik på at bringe den konstaterede overtrædelse til ophør, og tiltrådte delvis sagsøgerens påstand om annulation i denne henseende, for så vidt som Kommissionen havde krævet en væsentlig ændring af ISU's voldgiftsregler, hvis ordningen om forudgående godkendelse blev opretholdt, idet ISU ellers ville blive pålagt tvangsbøder.

Retten bemærkede, at Kommissionen havde fastslået, at disse voldgiftsregler, som gav Den Internationale Sportsdomstol i Lausanne (Schweiz) enekompetence til at påkende søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelser om manglende opstilling og gjorde en sådan voldgift obligatorisk, styrkede de konkurrencebegrænsninger, som opstillingsreglerne havde skabt. For så vidt som Kommissionen i denne forbindelse havde fundet inspiration i retningslinjerne for bødeberegning³, og nærmere bestemt begrebet »skærpende omstændighed«, der fremgår heraf, fremhævede Retten, at alene den ulovlige adfærd eller ulovlige omstændigheder, som gør overtrædelsen mere skadelig, kan begrunde en skærpelse af den bøde, der pålægges for en overtrædelse af EU-konkurrenceretten. I den foreliggende sag fandt Retten ikke, at der forelå sådanne ulovlige omstændigheder. Kommissionen kunne således ikke anse ISU's voldgiftsregler for en skærpende omstændighed.

BEMÆRKNING: Der kan iværksættes appel, der er begrænset til retsspørgsmål, for Domstolen til prøvelse af Rettens afgørelse inden for to måneder og ti dage efter forkyndelsen af denne.

BEMÆRKNING: Annulationssøgsmål tilsigter annulation af retsakter vedtaget af EU-institutionerne, som er i strid med EU-retten. Medlemsstater, EU-organer og borgere kan under nærmere bestemte betingelser indbringe sådanne sager for Domstolen eller Retten. Hvis sagsøgeren får medhold, annulleres retsakten. Såfremt annulationen af retsakten indebærer, at der opstår et retligt tomrum, skal dette afhjælpes af vedkommende institution.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Retten.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Presse- og Informationsafdelingen: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

---

³ Retningslinjer for beregning af bøder efter artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1/2003 (EUT 2006, C 210, s. 2).